

VIITORUL ROL

MIRELA CIOABĂ

rință de Tennessee Williams), Reportera (*Moartea accidentală a unui rebel* de Dario Fo), Didina Mazu (*Dale carnavalului* de I. L. Caragiale). Având un temperament scenic care-i îngăduie să treacă ușor hotarul mobil dintre dramă și comedie, Mirela Cioabă dă dovadă și de o forță de muncă aparte; ea își modelază cu migală calitățile pentru a-și cuceri un loc în „prima garnitură” a unui teatru cu vechi tradiții.

„Viitorul meu rol este Ghighi din piesa *Un suflet romantic* de Tudor Popescu, o comedie amară, replică, parcă, la *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian. Până la un punct, imaginile par a se suprapune. Tot așa, un grup de oameni cu visuri modeste, în concediu la munte, încearcă un «joc» al izolării de orice frământare a vieții cotidiene. «Jocul de-a vacanța», care începe frumos și surprinzător, delimitează curind atitudinși și concepții de pe care este aruncată poleiala aparențelor.

Ghichi, tinăra funcționară, încearcă să însă din obișnuit alergind după o aventură sentimentală, în care să-și demonstreze feminitatea, forța de seducție, și să dea existenței sale un pigment de insolit. Treptat, înțelege caracterul iluzoriu al acestei evadări și, în cele din urmă, are norocul să-și găsească fericirea alături de omul care-i dezvăluie bogăția și frumusețea realității. Jocul se termină totuși trist pentru celelalte personaje, care, chiar dacă simt, nu recunosc vidul din sufletele lor. Mersul spre împlinire al logodnicilor semnifică, implicit, asumarea răspunderii de a face din viața lor un model demn de urmat; depășindu-și rătăcirile, cei doi demonstrează posibilitatea împlinirii aspirațiilor într-o societate care solicită deplin tinerețea și ardența trăirilor. Ghichi m-a fascinat de la început prin alternanța dintre adevăr și deghizare, dintre esență și aparențe. Ea îmi solicită total resursele, capacitatea de a trăi visul și luciditatea, știința de a contura — între ris și lacrimă — farmecul inviorător al omului demn. Având șansa de a juca sub bagheta experimentalului regizor Mircea Cornișteanu și de a fi însoțită de un cvintet actoricesc excepțional, (Ilie Gheorghe, Nae Gh. Mazilu, Emil Băroghină, Valer Dellakeza, Ion Colan) sper să pot face din acest rol o realizare la înălțimea intenției și a plăcerii cu care m-am angajat în acest joc de-a adevărul“.

Mirela Cioabă a studiat actoria sub îndrumarea profesorului Octavian Cotescu; în 1979, la absolvirea I.A.T.C., e repartizată la Teatrul de Stat „Valea Jiului” din Petroșani. Aici, debutează într-un mod neobișnuit de echilibrat și de matur cu rolul Femeia din piesa *Pluta Meduzei* de Marin Sorescu. Urmează Monica — *Logodnica* de Al. Sever; Femeia — *Paracliserul* de Marin Sorescu; Ara — *Arca unei speranțe* de I. D. Sirbu; Luky — *Misterioasa convorbire telefonică* de V. Stoenescu; Ifigenia — *Ifigenia în Taurida* de Goethe. În cadrul unei colaborări cu trupa Naționalului craiovean, cu piesa *Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușu* de Horia Lovinescu, tinăra actriță se distinge în mod deosebit, astfel încât devine angajată la Teatrului Național din Craiova, unde i se încredințează roluri diverse, pe potrivă talentului și profesionalismului ei Daniela (*Rețeta fericirii* de Mircea Ștefănescu); Stella (*Un tramvai numit do-*

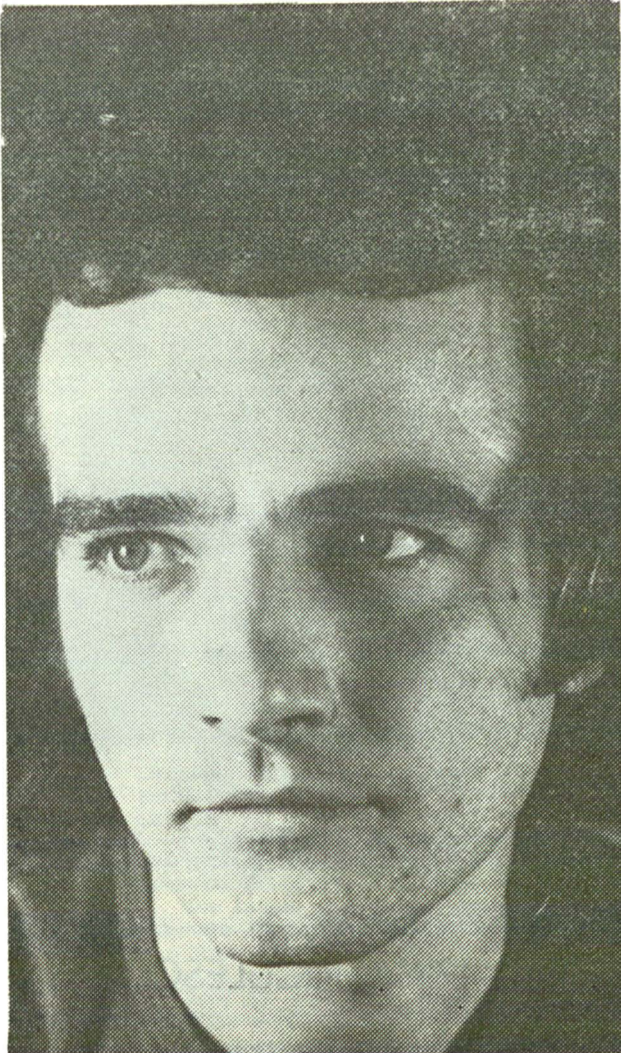
VIITORUL ROL

MIRCEA CONSTANTINESCU

Ca elev al profesoarei Sanda Manu, Mircea Constantinescu a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale” în 1975 producându-se pe scena Studioului în câteva roluri — Leandro (*Regele cerb* de Carlo Gozzi), Gheorghe (*Simbătă la Veritas* de M. R. Iacoban), Léandre (*Bolnavul inchipuit* de Molière) — în care demonstra forță dramatică, temperament. Repartizat la Teatrul de Stat din Oradea, și-a afirmat foarte repede personalitatea, interpretând o serie de personaje deosebite între ele Profesorul Udrea (*Steaua fără nume* de M. Sebastian), Coviello (*Fintina Trevi* de G. L. Bernini), Pepelea (*Sinziana și Pepelea* de V. Alecsandri), XX (*Emigranții* de S. Mrožek), Adrian (*Balconul* de D. R. Popescu); pent ultimele două roluri a fost distins cu premii de interpretare, la Festivalul de teatru pentru tineret și copii, de la Piatra Neamț — 1977, respectiv la Festivalul Arta actorului contemporan în dialog direct cu publicul, de la Satu Mare — 1978. Urmează: Ciriviș (*Capul de rățoi* de G. Ciprian), Lorenzo (*Inima* de Mircea Bradu). Rico Verri (*Astă-seară se improvizează* de L. Pirandello), Léandre (*Violențele lui Scapin* de Molière), Tipătescu (*O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale). *Stringind a vremii trudă într-un ceas* este titlul recitalului în care Mircea Constantinescu a reunit mai multe fragmente din dramaturgia națională și universală: un elogiu adus Actorului, o caldă pledoarie pentru omul-actor preocupat permanent de condiția umană. În 1981, intră prin concurs în colectivul Teatrului Giulești; joacă în spectacolele: *Dragostea Prințesei* de Sașa Lichy, *Zidarul* de Dan Tărchilă, *Pericle* de Shakespeare, *Woyzeck* de Büchner, *Pălăria florentină* de Labiche ș.a.

„Consider că, pentru un actor, asumarea responsabilității de a realiza un rol dorit echivalează cu trecerea de la o consumare profană a timpului existenței sale la una sacră. El se transformă, capătă noi dimensiuni. Lumea sa lăuntrică intră în sărbătoare. Aceasta este starea pe care o am acum, când am început repetițiile la *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare și plănuiesc a-l întruchipa pe Puck.

Puck se înrudește cu Ariel din *Furtuna* prin structura sa dhotomică. Spiriduz, când bun, când rău, greu de înblânziț, unealtă uneori angelică, alteori satanică, ucenic vrăjitor, răsfățat și capricios: învătăcel cu personalitate și al lui Oberon.

așa cum fi e Ariel lui Prospero. Într-o muncă de echipă, ne propunem un spectacol de echipă. Pornind de la sugestia regizorului Tudor Mărăscu, cred că Puck trebuie să aibă dezinvoltura clownului care execută numere de acrobație, de salt mortal, cred că Puck trebuie să fie când inteligent, când prostănac, când dușios, când violent, când mișcându-se cu o agilitate de felină, când greoi și stingaci, când armonice, când dizarmonic, când fermecător, când inspirând repulsie, toate aceste ipostaze fiind determinate de misiunile pe care i le încredințează Oberon, și pe care Puck le execută cu plăcerea celui conștient de forța sa magică. *Visul...* lui Shakespeare se termină în zorii zilei, personajele se eliberează de coșmarul instaurat de Oberon prin unealta sa. Puck, iar noi, actorii, vom fi fericiți că am împlinit o seară de «vis», că am trăit bucuria jocului acestui «vis»...”

Maria MARIN